

Edebiyat Defteri

Coşkun IŞIKDEMİR

-Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
8 Ocak 2023 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Türk Filminde Farklı Bir Anlayış: "Polis"

Bir sinema yazısından çok bir makale olacaktır belki de bu söylenenler...

Türk sinemasının kazanabileceği en mükemmel filmlerden biridir Polis. Haluk Bilginer ve Özgü Namal'ın usta oyunculuğunu konuştuğu; Onur Ünlü'nün Takeshi Kitano'ya ithafen yaptığı, ilk filmidir.

Şöyle bir bakılınca sıradan bir mafya-poli ilişkisinin ötesinde oluşturulmuştur. Tüm izleyenleri şok eden filmimiz, kurgusu ve karakterleriyle Türk filminde devrim yapacak niteliktedir. "Kara film" örneği tasarlanan Polis'te her ne kadar eleştirmenlerden Japon kara filmlerine özendirilmiş fakat gerçekçi bir kurgu oluşturulamamış dense de izleyicinin gözünde bambaşka bir yeri var. Eleştiri anlamında en güzel cevabı izleyicinin vereceğini düşünürsek; bu mükemmelliği bir kez daha ortaya koymak zorundayız.

200 bin izleyici sayısına ulaşan film, 2007 çıkışlı olsa da çoğu filmseverler ve Türk halkının belki de yeni farkına varacağı bir film olacaktır. Teknolojinin hakim olduğu günümüz çağında, belki de aradan 3 sene geçmesine rağmen filmi izlemeyen insanımız varsa; bu da filmi daha önceden izlemiş, ya da izlediğini sandığımız insanlarımızdan kaynaklanan bir oluşumdur.

Binbir Gece, Fatmagül'ün Suçu Ne gibi dizi ve filmlerin rağbet gördüğü günümüzde; çağın ahlak ve film anlayışının ortada olduğu ayandır. Ve bu da Polis gibi bir filmin niye önerilmediğini ve bu denli yeraltı kaldığının öğrenilmesinde bir etkidir.

Ezberleri bozacak olan film diye manşetlerle vizyonda yerini alan Polis'te gerçekten bir Türk yapımı filmde göremeyeceğimiz çok fazla senaryo ve sahne bulunmaktadır.

63 yaşına gelmiş, Musa Rami (Haluk Bilginer) adında bir Polis'in mafya ile mücadelesi anlatılan filmde, tez danışmanı olarak irtibat kurduğu 23 yaşındaki Funda (Özgü Namal) diye bir kıza aşiktir Polis'imiz... 2 aylık ömrünün kaldığını öğrenen Musa Rami; ailesi, hayatı ve aşkı arasında daima gel-gitler yaşamış ve bir seçim yapmak zorunda kalmıştır. Bilindik bir meseleyi farklı yöntem ve açılardan anlatmaya çalışan yönetmenimiz ise, kusurlarının farkına da varabilmiş; sağlamcı davranmayı risk aldığı da röportajlarında belirtmiştir.

Tabiki de konumuz yönetmenimiz değil. Fakat onu geçerken bir yandan da sonsuz teşekkürlerimizi iletmeyi unutmuyoruz.

Film hakkında defalarca araştırma yapıp, filmi sıkılmadan defalarca izleyen birinin; "Polis"i tavsiye edeceğinden bir şüphe duyulmasa gerek. Sahnelerin gerçekçiliğinden ziyade, mükemmel bir oyunculuk sergilenen; aynı şeylerin ısıtılıp ısıtılıp önümüze koyulmasına isyan edersesine farklı bir yaklaşımla karşımıza çıkan filmi izleyenler olarak beğeniyle karşılanmasına kefil olabilirim neredeyse. Türk filmi Cüneyt Arkın'lara, Kazım Kartal'lara alışmışken efsanevi bir noktada; günümüze kadar Aydemir Akbaş ve Müjde Ar'ları da görmüş ve arkasından Fatmagüller Bihterlerin cirit attığına da şahitlik etmiştir. Bu Türk filminin trajik kronolojisinin akışına rağmen ortaya çıkan farklı fikirler ve anlatımlar yine seyircilerimize biraz oturup düşünme fırsatını da vermemiş değildir.

Filmi izleyen bir sinemasever olarak şahsi fikrim aslında biraz da yazıma yansımaktadır. Defalarca izlediğim ve hakkında bir yazı oluşturmaya çalışmak çabasında olduğum filmi; bildiğim diğer sinemaseverlere tavsiye etmekten de mutluluk duyuyorum. Anlaşılamayan ve neden öyle olduğu konusunda bir fikre halen ulaşamadığım sahnelerin varlığını inkar etmemekle birlikte, belki de ithaf edilen ve örnek alınan Takeshi Kitano'nun (Japon Yönetmen) filmlerinden bir kaçını izlemek fikir sahibi olmamıza yarar sağlayacaktır.

Şahsım adına okurlarıma söylemek istediğim tek şey; izlemekle pişman olmayacakları ve sonunda beğenmeseler dahi mutlaka bu filmi izlemeleri gerektiğidir. Türk filmine giren her yenilik, Türk sinemaseverlerini ilgilendirir ve "Polis", Türk filmine giren mükemmel yeniliklerden bir tanesidir...

Gündemin Perdeye Yansıması: "Girdap"

"Görünen, bilinmesi istenendir..." sloganıyla vizyonlara giren filmimiz için aslında "Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir." aforizmamız daha uygun düşeceğe benzemektedir.

Filminden bahsetmeye başlayacağımız üzere aklınızın bir köşesine dipnot bırakmakta fayda var. Yazımız dâhil din ve dindarlık düşmanlığı değildir meselemiz. Tavsiyelerimizin bir önemi ve faidesi bulunur da filmi izlerseniz şayet filmdeki konuya takılmaktan ziyade günlük hayatımızın içerisinde daha nice kulvarlarda aynı şeyin yaşandığını göreceğiz ortadadır. Yanlış anlaşılmalara meyyal bulmamasını temenni etmekten başka söylenecek söz tabiki de okurlarımıza kalmıştır.

Onur Aydın'ın gerçek bir hikâyeyi senaryolaştırması (bahsedilen olaydaki kişilerle bizzat görüşülmüş ve senaryo buna göre aynı kronolojide yazılmıştır. bunun hakkında film ekibinin röportajlarını araştırarak daha ayrıntılı bilgiye ulaşabilirsiniz), Talip Karamahmutoglu'nun yönetmenliğiyle; Ozan Bilen, Fuat Saka, Ali Sürmeli gibi oyuncuların yer aldığı "Girdap" gerçekten de artık günümüz dahil hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını göstermekle birlikte, yaşanan bir olaydan alınan kesitlerin olduğunu da belirterek bu tarz olayların yaşanabilirliğini bir nebze kanıtlamıştır. Bıçak sırtı bir konunun harmanlaştırılıp bir Türk filminde izleyicinin önüne konulması cesaret isteyen fakat bir o kadar da arkasında durulabilecek bir davranıştır.

Olumlu ve olumsuz bir çok eleştiri alan filmimiz -ki tabiki bu doğal bir olgudur- aslında görüldüğü gibi durmasına rağmen, fundamentalizmden daha çok farklı kulvarları da örnek gösterecek niteliktedir. İstanbul Üniversitesi'ni kazanan kahramanımız, Antalya'dan gelip kayıt olmuştur. Yaşadığı şehrin özelliklerini taşımaya çalışılmış olan kahramanımız ilk kez geldiği İstanbul'da kantindeki ilanlardan kiralık ev ya da ev ortağı bulmaya çalışır. Kader, tesadüf, şans kavramlarının çatıştığı bu durumda öyle bir arkadaş bulur ki zaten filmin konusunu ortaya çıkaran durum budur. Evde yaşadığı bazı mistik, metafizik olarak algıladığı olaylar onu konunun içine sürüklemektedir. Kız arkadaşıyla gece kulüplerinde eğlenen kahramanımız mistik olarak algıladığı olayların altındaki oyunla birlikte farklı bir yönde sürüklenmektedir. Bilgilenme kaynakları onu siyasi bir duruma sürüklemekle birlikte, eski hayatından, arkadaşlarından ve sonrasında seçimi yüzünden çatışacağı ailesinden uzaklaştırıp; odasındaki Atatürk posterinin yerini Çözüm Hilafet afişlerinin yer almasına kadar ilerletir. Ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını örneğini; süren zamanın sonunda belki asıl gerçeği göreceğimizin örneğinin verilmesini de bu yazıyı okuduktan sonra filmi izleyen okurlarımız için verebiliriz.

Tarafsızca işlenmiş konuların bahsedildiği filmimizi artık biraz daha açık konudan net bir şekilde bahsederek olayın nasıl gündemimize oturabileceğini de görebiliriz aslında. Fundamental bir çetenin bir üniversite öğrencisini çeşitli oyunlarla kandırarak onu siyasal dine ve günü gelince de din için bir intihar bombacısı olmasına neden olması anlatılmaktadır.

Dinle kandırılan bir çocuğun anlatıldığı filmde asıl belirtmem gereken konu ise, bunun sadece filmdeki anlatıldığı şekilde değil; Türkiye'de daha nice farklı kulvarlarda oynanan oyunlarda insanlığımızın nasıl kandırıldığıdır. Ki en büyük yem gençler olmaktadır. Bir nebze ben de bir üniversite genci olarak, filmde anlatılan konunun din olması mesele değildir diyebilirim... Eğer bir izleyici olarak o konuya takılan birinin eleştirileri mutlaka olumsuz yönde olacaktır. Buna emin olabiliriz. Fakat filmde asıl anlatılmak istenilen şeyin ülkemizde çok örneğini yaşadığımız ortaya sunulan, kutsalite kazandırılan çoğu değerın uğruna insanların kullanılmasıdır. Hangi konuda olursa olsun insanlığımızın edindiği değerler yem olarak atılmakta ve elinde belirli gücü bulunduran kişiler kârına artı pay katmak için çoğu zaman gözden çıkarabileceği kişileri kullanmaya çalışmaktadır.

Türkiye'nin '80 öncesini, bizzat 1980'i ve sonrasında görmüş olması yazımı daha anlaşılır kılmak için fikir vermiş olacaktır aslında. Buna örneklerimizi arttırabiliriz tabi ki de... Pusulanın yönlerinin bir ülkeyi nasıl bir ortama götürdüğü, gündemimiz ve üniversitelerimizin durumu bize dahası örneklerinin oluşabileceğini göstermektedir.

Ayrıca filmimizin 2008 yapımlı bir film olduğunu düşünürsek aradan iki yıl geçmesine rağmen gündemlerin aynı kaldığını görebiliyoruz. Tabi 2010 ile 1980'i kıyaslamıyoruz daha.

Neyse ki filmin dışına çıkmadan söyleyeceklerimize gelirse; filmi izleyen bir sinemaseverin bakış açısı aslında filmin tavsiye edilebilirliğini ortaya koyacak gibi görünüyor aslında.

Kültür Bakanlığı'nın da iki yüz bin TL (iki yüz milyar) destek yaptığı Girdap, tarafsız bir bakış açısıyla, gündemdeki birçok bıçak sırtı konuyu tek bir kulvarda ele alarak Türk filminin perdesine yansıtmıştır. Film izleyen ve yansımalarının geldiği ışık kaynağını düşünen bir sinemasever olarak sizlere de izlemenizi tavsiye edebilirim.

Son olarak belirtmek isterim ki gerçekten de kâinatta "Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir!"

Cehennem Pusuda!: Semum

Cehennem pusuda...

Yasak kapının ardında cehenneme ait bir sır var!

Bu öyle bir sır ki;

Cehennemin zifiri soğuk köşelerinde, yüz binlerce yıldır saklı tutulan,

Adı anılmaz varlıkların karanlık diyarlarda, fısıldamaya bile cesaret edemedikleri bir sır,

Ve o sırrın cehennemvari dehşetine maruz kalan İzmirli Canan Karaca'nın gerçek hikâyesi...

D@bbe'den Sonra

Mütevazi bütçesine rağmen, geçen sezonun en tartışma yaratan, en çok izlenen ve Türk Sinemasının korku kültürünü yeniden canlandıran D@bbe filminin senarist ve yönetmeni Hasan Karacadağ, yepyeni bir korku filmi ile karşımızda...Tabi ki gerçeklerle...

Semum Nedir?

Semum bir tür ateştir.

İslam inancına göre insanlar kuru bir çamurdan yaratıldı ve insanoğlu yaratılmadan önce dünya üzerinde yaşayan bir takım yaratıklar vardı. Bu yaratıklar cehennemdeki kızgın ateşin dumansız alevinden yaratılmış ve daha sonra korkunç bir zehirle birleştirilerek Semum halini almışlardır. Yaratıcı, insana kendi ruhundan üfleyip onları dünya üzerine gönderdikten sonra, başta Şeytan olmak üzere bazı Semum'lar insanları kıskanıp, onlara türlü kötülükler yapmaya başlamıştı. Hatta öyle ki bazı Semum'lar tüm hayatını insanlara saldırıp, onların beynine hükmederek ve dehşetli karabasanlarla ruhlarına işkenceler çektirerek geçirmişlerdir. Kainatın son nefesini alacağı kıyamet anına kadar, insanoğluna her türlü dehşeti yaşatmaya and içmiş şeytani Semum'lar ve onlara ait sırlar bu filmde gerçek bilgiler ve gerçek bir hikaye eşliğinde aydınlanıyor!

“Andolsun ki biz, insanı pişmemiş çamurdan, kokuşmuş cıvık balçıktan yarattık. Cân'ını da (insandan) daha önce semûm ateşinden yarattık.” (Hicr, 26-27) buyurur.

Ayetten anlaşıldığı gibi Cân (cinnilerin Ademi), insanoğlundan önce yaratılmıştır. İnsanın yaratılışının, kainatın yaratılışında son halka olduğu düşünülürse, Cân sondan bir önceki halka olarak yaratılmıştır.

Ayetteki “semûm ateşi” hususunda, bazıları, “Bu, ateşin alevidir.” demişler; bazıları da “O, öldürücü derecede sıcak olan sam rüzgarıdır.” demişlerdir. Önceki ayetin de yardımı ile, İbareden anlaşılan bunun bir çeşit ateş olduğudur. Fakat, bedenin gözeneklerine, yani derideki o küçücük deliklere nüfuz edip, içine işlediği için buna, “semûm” ismi verilmiştir. İnsanın içine işleyen rüzgara da bu yüzden “sam rüzgarı” denmiştir. Bir rivayette, “Semûm, dumansız ateştir. Yıldızlar da bu ateşten yaratılır.” denmiştir ki, bu, “semum ateşi” ile geçen ayetteki “ateşin mârici”nin aynı olduğunu gösterir. Buna göre aynı şeyi anlatan bu kelimelerden biri, o ateşin yalın, saf ve dumansız bir ateş olduğunu, diğeri de yakıcı ve kavurucu olduğunu anlatmış olur. Âlûsî “semum ateşi”ni, “fevkalade hararetli ateş” diye tefsir ederken buna işaret etmektedir.

Bazı hadislerde Cân'nın yaratıldığı ateşin, bildiğimiz ateşlerden çok daha sıcak olduğu bildirilmektedir. Ebu Davud et-Tayalisi'nin İbn Mes'ud(r.a.)'dan naklettiği bir hadise göre, “Bu (dünyada gördüğümüz) ateşler, Cân'nın yaratıldığı ateşten yetmiş kat daha hafiftir.”

Kısacası Kuran-ı Kerimde geçen bir kelime olan Semum, insanın tüm gözeneklerine kadar girip onları zehirleyen çok tehlikeli bir yaratıktır. Her an herkese saldırabilecek, çok hızlı hareket eden, zehirleyici Semum'lar bazı durumlarda asla geri dönmez, içine girdiği insana cehennem gibi bir hayat yaşatırlar.

The Exorcist (Şeytan) Filmiyle Kurulan Alakalar

Sinema tarihinin en önemli korku filmi sayılan `The Exorcist' veya bizdeki bilinen adıyla `Şeytan' filmi, Hıristiyan dünyasının en çok gurur duyduğu ve en çok sahiplendiği film olmuştur. Hatta vizyona girdiği dönem dünyanın gündemi haline gelmiştir. Fakat Şeytan filmi bazı önemli soruları yanıtsız bırakıyor belki de, şeytana ait sırların kilisenin karanlık mahzenlerinde gömülü olduğunu savunuyordu. İşte Hasan Karacadağ'ın yazıp yönettiği film Semum bu önemli filmin cevaplayamadığı soruları, Türk ve İslam dünyasının derin kültüründeki hazineleri kullanarak yanıtlıyor!

Canan Karaca'ya Ne Oldu?

İzmir'de kendi halinde biri olarak hayatına devam eden ve paranormal olayların hiçbir türüsüyle ilgisi olmayan Canan Karaca'nın aniden yaşamaya başladığı korkunç saatler, sonradan kendisinin anlattıklarıyla bu filme konu oldu.

Gördüklerini Cehennem günlüğü adıyla Hasan Karacadağ'a bir mektupla anlatan Canan Karaca'nın öyküsünden esinlenerek bu filmin senaryosunu yazan Hasan Karacadağ, Semum yaratığının görüntüsünün, gerçeğe yakın olması için tam üç ay sadece çizimlerle uğraştı.

Ve ortaya dünya sinemalarında şaşkınlık yaratacak ürkünç bir varlık çıktı! Tamamen 3D olarak Türk efektçiler tarafından tasarlanan bu varlık Hollywood tasarımcılarına bile parmak ısırtacak kadar başarılı oldu!

Hikaye

27 yaşındaki Canan Karaca ve kocası Volkan Karaca yeni aldıkları büyük bir eve taşınırlar. Her şey çok iyi giderken bir gün sebebini bilmediğimiz bir şekilde Canan'a garip şeyler olmaya başlar. Canan yavaş yavaş başka bir varlığa, kendisine hükmetmeye başlayan bir yaratığa dönüşmeye başlar. Kendisine adım adım görünen ve ona cehennem dakikaları yaşatan bu varlık, karabasanlarla başlayan işkencelerini, Canan'ın bedenini ele geçirerek devam ettirir. Şeytan'ın en sadık hizmetkârı Semum kendisine hedef olarak neden Canan'ı seçmiştir ve ona ne yapacaktır? Sıradan bir insan için cehennemin kapısı nasıl açılır? Semum filminde izlenecek müthiş bir görsellikle korkunun eşi benzeri görülmemiş bir türü aktarılacak.

2007'de çıkan filmimizde yine sanatıyla konuşulan Ayça İnci (Canan), Burak Hakkı (Volkan), Cem Kurtoğlu (Mikail Hoca), Sefa Zengin (Raci), Bahtiyar Engin (Macit), Yıldırım Öcek (Emlakçı), Levent Sülün (Ali), Nazlı Ceren Argon (Banu) ve Hakan Meriçliler (Prof. Dr. Oğuz) gibi isimler rol alıyor.

Yönetmen'in Gözünden Film

[italik] “Doğru olma ihtimalleri yüksek olduğu halde, kanıtlanması imkânsız olan matematiksel önermelerin bilimdeki karşılığı ne ise korku filmlerinin de, sinemadaki karşılığı odur.

Korku filmlerinde gerçeğin yerini hayal alır ama söz konusu inanç ve derin kültür birikimleri olunca bunu hayal kelimesiyle basite indirgemek bana göre hatadır. Ben peşinde koşup öğrenmeye gayret ettiğim sinemayı `Hayal' yerine `Düş' kelimesine daha yakın buluyorum. Kan akışımızın yavaşlayıp, kalp atışlarımızın dengesizleştiği ve genlerimizin yarı-ölüm moduna geçtiği uyku anlarında beynimize çöken zamansız ve boyutsuz düşlerimiz, bize aradığımız sırlar hakkında ipuçları verebilir diye düşünmekteyim.

Batı dünyasının karanlığın lordu dediği ve benim de tüm eserlerini severek okuduğum usta korku edebiyatçısı `H. P Lovecraft' elbette bir korku duayenidir ama ben şahsen bir Muhyiddin-i Arabi'nin kainatın gizemlerini, ruh ve kalp döngüsüne çökmüş karabasanlarla çözümlendiği teorilerini daha çok seviyorum. Eğer yapmış olduğum bu film bizi, keşif kokulu sırlarla dolu düşler aleminin, sonsuz kaoslarla sarmalanan bilinmezlerine bir adım daha yaklaştıracak ve 2 saatlik bir film süresi içerisinde kainatta asla ama asla yalnız olmadığımızı hissettirebilecekse ne mutlu bana! En azından Semum'un böyle bir hedef ve gaye ile yapıldığının bilinmesi bile beni mutlu edecektir. İşte bu duygu yoğunluğu, birinci filmimden kazandığım tüm parayı, son kuruşuna kadar bir an bile tereddüt etmeden bu filme yatırdığımın esas sebebidir.” [/italik]

Afişler Japonya'dan, Müzikler Hollywood'dan ve 3D Efektler Türkiye'den

Hasan Karacadağ özellikle 3D efektlerin tamamen Türkler tarafından yapılmasını istedi. Çünkü Türk ve İslam kültürüne ait bir yaratık ancak bu toprakların havasını soluyan insanların duygularıyla yoğunlaşabilir ve ancak o zaman doğuya özgün bir yaratık tasarlanabilirdi. Bu bağlamda Bdr Digital firması, Hasan Karacadağ'ın senaryoda verdiği bilgiler eşliğinde yaklaşık 4 ay süren bir ön çalışmadan sonra Semum'u 3D olarak ve yepyeni yöntemler kullanarak tasarladı. Dolayısıyla Türkiye'nin ilk 3D yaratığı, tamamen Türk bir ekip tarafından gerçekleştirildi.

- Filmin müziklerini Hollywood'da yıldızı hızla yükselen ve en son Star Trek serisinin müziklerini yapan Justin R. Durban yaptı.

- Afişler Japon K2 grubu ve Bdr Digital işbirliğiyle gerçekleştirildi.

- Cehennem sahneleri ve yaratık hareketleri için dünyada ilk defa kullanılan 3D metotları başarıyla uygulandı.

- Semum yaratığı tasarlanırken hemen hemen tüm İslam literatürü hassas bir şekilde gözden geçirildi ve Canan Karaca'nın anlattıklarıyla örtüşecek şekilde üç boyutlu bir modelleme yapıldı.

- Semum'un konuştuğu Kıptice dili, gramerine kadar özenle çevrildi ve müthiş bir ses tonu bilgisayarda oluşturarak başka boyuttan geliyormuş gibi hissedilmesi sağlandı.

- Uçma ve final sahnesi için dev bir platoya kurulan, en son teknoloji mekanizmalar sayesinde çok başarılı greenbox çekimleri yapıldı.

- Filmin ses efektleri için insan kulağının en az duyduğu ve bilinçaltına en çok ürperti veren sesler tespit edildi ve özel bir mikse kurgulandı.

Son olarak;

Çoğu zaman yıkıcı eleştiriler alan filmimizin aslında yapıcı eleştirilere de ihtiyacı bulunmaktadır. Çünkü efektleri,

miskleri ve sahneleriyle kendi kulvarımızda çoğu filme taş çıkartacak yapıdadır. Ki artık Hollywood filmlerinin tasfiye edilip Türk yapımı filmlerin Türk sinemaseverlerin önüne konmasında büyük fayda vardır. Tabii ki de bu varlıkların cismi ve sureti bilinmediği için 3D efektler çoğu sinemaseverimize saçma gelebilir bir yerde. Fakat asıl anlatılmak istenen yine gündelik yaşamımızdaki gerçek olgulardır. Bir korku filminden ziyade, korkulacak değil ibret alınacak bir film olabileceğini de umuyorum. Okurlarıma da şüphesiz bu filmi izlemelerini tavsiye edebilirim. Yine beğenin izleyiciye kalmış bir bakış açısı olduğunu düşünerek yine de izlemekle bir şey kaybetmeyeceğinizi vurgulayabilirim.

[italik] Kâinata yalnız deđiliz! [/italik]

75 yıldır yastayız...

Bugün Türk ulusunun yetim kalışının yetmiş beşinci yılı.

Dile kolay bir insan ömrü kadar zaman Ata'sız geçti bu vatanda. Kederimiz mütemadi ve derindir. Bu suretle öncelikle Türk ulusunun önünü açan, bağımsızlık yolunda engel tanımadan zorluklara dilenen Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ü saygı, rahmet ve minnetle her gün anıyor ve arıyoruz.

Çünkü tüm dünyadan takdir gören ve tüm dünyaya örnek olan bir başarıya sahip mücadelenin tek timsali devrimlerimiz ışığında az zamanda çok büyük işler başaran ecdada sahip bir nesil olarak öncelikle kendimize sormamız gereken soru şudur ki:

"Bu emanete ne kadar sahip çıkıyoruz?"

Cumhuriyete, Türk ulusuna ve muhasır medeniyetler seviyesine uğraşma gayretine sahip çıkmak; bu yolda gereken emeği vermek ve mücadeleyi devam ettirmek boynumuzun borcu olmuştur. Bu emeğe ve mücadeleye sahip bir nesil olmak ve gelecek nesilleri bu güdümden yetiştirmek Türk ulusunun varlığını sonsuza dek koruyacaktır.

"Tek bir şeye ihtiyacımız var, çalışkan olmak"

Bu gün ve yarın, bize düşen en büyük görev, Ulu Önder'i ve Ulu Önder'in en büyük eseri Cumhuriyeti anlamak, Cumhuriyet değerlerimizi her koşulda korumak, Atatürkçü fikirlerin ışığında aydınlanan bir yolda yürümektir.

"Atam! Sen rahat uyu..."

Ebediyete intikal edişinden bu yana bizlere emanet ettiğin genç Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını korumak uğruna yürüyeceğimize her seferinde ant içtik. Varlığımızı Türk milletinin varlığına armağan ettik. Düşüncelerini benimseyerek Türkiye'yi aydınlık yarınlara taşıma yolunda devrimlerinizi sırtımızda taşımaya devam ettik. Aramızdan ayrılışının 75. yılında seni çok büyük bir gururla anmakta ve derin bir özlemlerle aramaktayız.

Bizlere bıraktığın çağdaş Türkiye Cumhuriyeti'ni ve senin vazgeçilmez devrimlerini sonuna dek koruyacağız.

Ruhun şad olsun.

Türk filminde standartlaşma: "Karmaşık Hayatlar"

Bir sinema yazısından çok bir izleyici söylemi olacaktır belki de bu yazı.

Ancak son dönem filmlerinde ortaya çıkan standart kurguya değinmek önemlidir. Senaryo eksikliği midir hayal gücünün zayıflaması mıdır bilinmez ama son dönemde ortaya çıkan filmlerde birbirine aşık iki insanın başkalarıyla evlendikten sonra yeniden karşılaşmaları ve yasak aşk dediğimiz bir ilişkiyi izlemeye devam etmekteyiz.

Osman Sınav'ın yönetmenliğinde Mayıs-2013'te vizyona giren Aşk Kırmızı'dan sonra bu anlayışı devam ettiren filmimiz vizyona gireli bir ay olan Özcan Deniz'in yönettiği ve başrolünü aldığı Su ve Ateş devam ettiriyor.

Kronolojiye göre izleyenleri şok eden filmimiz "daha lahmacun yiyecek kıvama gelmedik" repliğini hemen hafızalara kazındı bile. Ancak genel olarak arz ve talebi gözetirsek çoğu film gibi kavuşamayan aşıklar üzerinden yürüyen bir tema artık izleyicileri sıkmakta.

Bu senaryoların gerçek hayattaki ilişkilerde şüphe oluşturmaya başladığını gözardı edemeyiz. Nasıl ki bir zamanlar bu ülkede Kurtlar Vadisi'nin Süleyman Çakır'ına mevlüt okutulup gıyabında cenaze namazı kılındıysa bu filmlerin de evlilikler ve sevgililer üzerinde ters bir etki yarattığı ayyukta. Kocasının da kendisini aldatma ihtimalini düşünen eşler ve evliliğe henüz adım atmamış flörtler filmlerde işlenen bu konuyu etkisiyle "ilk aşkın kimdi" sorusunu birbirlerine sormaya başladılar bile.

Tabi "Ateş suya düştü, ama ne su buhar oldu ne de ateş söndü" cümleleriyle bizi karşılayan film kavuşamayan aşıkların yanında bize bir kez daha yaşamımızda var olan gerçekleri göstermeye çalışmış. Aşiret çatışmaları, kan davası ve töre adının saptırıldığı saplantılı yaşamların varlığını bize hissettiriyor.

Filmimizde kendi aşiretinin ağası olan Haşmet (Özcan Deniz) diğer aşiretin ağasını öldürdükten sonra kendi ölümü korkusuyla Londra'ya kaçırılmıştır. Bu Londra yolculuğu sırasında ise Yağmur(Yasemin Allen)'la karşılaşmakta ve Londra'daki tesadüfleri de aralarında bir aşk doğurmakta. Filme dair açıklama yapmak istememek ve izleyecek olanlara film tadında bırakmakla birlikte özellikle kan davası konusunda filminden daha yapıcı bir çözüm istemek en doğal hakkımız olsa gerek.

Belki de Ya Sonra'dan sonra böyle bir film çabasına giren Özcan Deniz kavuşamayan aşıklar standartlaştığı için araya biraz kan davası ve aşiret çatışması ekleyerek daha filmin albenisini arttırma çabasına girmiş ancak çok fazla başarılı olmuş diyemeyiz.

Ama söz konusu aşk ve acı olunca izleyici kitlesinin gişelerin yolunu tutacağı kesin.

BAKİCAN İLE YAŞAMI VE SANAT ÜZERİNE KISA BİR SÖYLEŞİ

[ikiyanayasa]Coşkun Işıkdemir : Artık kısaca kendinizden bahseder misiniz demeyeceğim, çünkü bir çok insanın fikrinde ve gönlünde yer ettiniz. Direkt olarak konuya girmek gerekirse ilk eseriniz ne zaman, hangi türde yazdınız?

Baki Evkaralı (Bakican) : İlk eserimi ilkokul son sınıftayken “Aşçı Aranıyor” adında yazdım. Bu eserin türü tiyatroydu ve arkadaşlarımla sergiledim.

Coşkun Işıkdemir : 2003 yılında deneme alanında seçilenlerden oldunuz, bu macera nasıl başladı?

Baki Evkaralı (Bakican) : 2003 yılında Ayşe Candan Tunç’un vesilesiyle İz Edebiyat ismindeki internet sitesiyle tanıştım. “Kaçak” adlı denemem o dönem en çok okunanlar arasına girerek sitenin yıllığında yer aldı.

Coşkun Işıkdemir : Peki ya sonra ?

Baki Evkaralı (Bakican) : Sonra aynı yıl Erkan Koç yönetimindeki “Sevgi Pınarı-Şiir ve Öykü” kitabında “Bende Gelirim” ismindeki şiirimle dördüncü olarak mansiyon ödülünü elde ettim.

Coşkun Işıkdemir : Peki sanat tutkunuz sadece bunlarla mı sınırlı kaldı ?

Baki Evkaralı (Bakican) : Hayır. Sinema alanında da ilerleme elde etmek için attığım adımlar oldu. Bu cihetle 2007 yılında “Nakaratlar ve Kafiye” adlı ilk kısa metraj filmimi kendim yazıp oynayarak çektim. 2009 yılında ise “Kod Adı: Gökhan” isimli uzun metrajlı bir film çalışmasına başlamıştım ancak çeşitli sebeplerle bu projem yarım kaldı.

Coşkun Işıkdemir : Sadece yazmakla kalmayıp aynı zamanda şiirlere ses oldunuz ve azminizle bu konuda bir çok kişiyi geride bıraktınız. Bu maceraya nasıl koyuldunuz ?

Baki Evkaralı (Bakican) : İlk olarak kendi şiirlerimi tekli şekilde seslendirmeye başladım. Evet söylediğiniz gibi destek göremesem de azimle sanat adına çalışmaya devam ettim. Böylece bir şair dostumun şiir kitabının CD çalışmasında şiirleri yorumladım. Sekiz yüze yakın şiire can oldum. Görme engelli çocuklar için de tiyatral bir şekilde öyküleri seslendirdim.

Coşkun Işıkdemir : Hepimizin bildiği gibi “Ellerim Sen Kokuyor Sevgili” isimli bir kitap çıkardınız ve tüm gelirini kimsesiz bir çocuğun eğitimine bağışladınız. Bu yola nasıl çıktınız, bu fikir nasıl gelişti ?

Baki Evkaralı (Bakican) : Kendimi bildim bileli memleketimi tanıtmak sevdasıyla yanıp tutuştum. Yazma hayatım başladı başlayalı Cenab-ı Hakk’ın rızasını kazanmak amacıyla hareket ettim ve O’na kul olmaya çalıştım. Bu fikir yedi yaşında kurulan bir düştü aslında. Her daim yazdıklarımın hayra vesile olmasını diledim. Minik düşlerimi beslediğim bünyem olgunlaşınca da imkânlar dahilinde bu yola koyuldum. Kitap kimsesiz bir çocuk için çıkacaktı. Gelirinin bir kısmıyla memleketimde kimsesiz bir çocuk okuyacak bir kısmıyla da gençlerimizin hayalleri gerçekleşecekti. Bunu şiar edinerek ilk adımı attım.

Coşkun Işıkdemir : Peki, projeyi hazırlarken destek bulabildiniz mi?

Baki Evkaralı (Bakican) : Projeyi zikrettiğimde kimse başarabileceğimize inanmadı. Kimileri yazmamızı istedi, kimileri farklı şekilde düşüncelerimizi iletmemizi... Gördüm ki politik olmaya, üstadın dediği gibi bas harfi gibi kıvrılmaya gerek yoktu. Kimseden bir destek göremesem de biliyordum ki benim niyetim halis. Cebimde bir çay param vardı yola çıkarırken ve Allah’a “Senin rızan için yola çıkıyorum, kimler yanımda yer alacak, bu güzellik için de olacak bilmiyorum, Sen ol yeter ama bana yanımda yer alacak doğru insanları yolla Rabbim” diye hep dua ettim. Nitekim bana Yüce Rabbim’den başka kimse destek çıkmadı. O “Kûn fe yekûn” dedi ve TÜYAP 32. Uluslararası Kitap Fuarı’nda memleketimi temsil etmek ve kimsesiz bir çocuk şiarımı filizlendirmek nasip oldu.

Coşkun Işıkdemir : Azim ve hırs dolu bir hikaye. Üniversitelerin bile psikoloji literatürüne aldığı ve eğitimlerini verdiğiniz beden dili ile ilgili de kitabınız bulunuyor. Bu konuda bir şeyler geliştirmeyi, projeler üretmeyi düşünüyor musunuz?

Baki Evkaralı (Bakican) : Öncelikle o çalışmalarını geniş kitlelere ulaştırmak için çabalarımız devam ediyor. Firmalara ve danışmanlık isteyen insanlara da gerekli eğitimler veriyoruz. Yine bununla birlikte seminer çalışmalarımız devam ediyor. Tabii ki herkes gibi beni de onurlandıran bir takım şeyler var. Askeriye’de çalışmamın eğitimlerinin verilmesi ve bugün birçok üniversitenin psikoloji literatüründe bir Serinhisarlının yer alması gibi.

Coşkun Işıkdemir : İlerleyen zamana yaydığınız projeleriniz var mı?

Baki Evkaralı (Bakican) : Film bile olabilecek bir aşk hikâyesi var. Yazar bir bayan arkadaşıla birlikte mektuplar hâlinde yazmayı düşünüyorum. Yakın vadede bunun için faaliyete geçtik. Gerekli çağrılarda bulunduk ve bekliyoruz.

Coşkun Işıkdemir : Güzel bir çalışma ortaya çıkacağına kokusunu aldık bile. Başka planlarınız var mı ?

Baki Evkaralı (Bakican) : Onun dışında Serinhisar TV projesi mevcut. Henüz alt yapısı hazırlanıyor. Bu zamana kadar yetiştirdiğim öğrencilerim ve bu işe yeni gönül veren öğrencilerimle birlikte güzel şeyler yapacağımıza inanıyorum.

Coşkun Işıkdemir : İnanmak başarmanın yarısıdır. Sanki başka projelerin de sinyallerini alıyor gibiyim.

Baki Evkaralı (Bakican) : www.bakican.com isimli internet sitemizde çok yakında ünlü yazarlarla birlikte yaptığım ve yapacağım röportajlar yer alacak. Bunun için sitede ayrı bir kulvar hazırlayacağız. Tabi bununla da bitmiyor. En kısa zamanda "Bakicanlı Saatler" isimli radyo programıyla analog ve dijital yayın üzerinden sevenlerimizle birlikte olacağız. "İkra!" ile almaya başladığımız nefesi O'nun rızası adına çalışarak tüketmeliyiz. Başarı, çalışanla birlikte sevgili Coşkun ve bu yolda bize uyumak yok!

Coşkun Işıkdemir : Kimsesiz bir çocuğa kimse olmak ve şiirlerinizi koklamak isteyenler kitabı nasıl temin edecek ?

Baki Evkaralı (Bakican) : Tüm D&R şubelerinde ve internet kitapçılarında satış mevcut.

Coşkun Işıkdemir : Son olarak ne söylemek istersiniz?

Baki Evkaralı (Bakican) : Bu artık tek başına yürütülen bir çalışma değil, sosyal sorumluluk projesine dönüşen bir çalışma oldu. Öğrencilerim ve dostlarımla yürüdüğüm bu yolda başta Denizli ve tüm Türkiye'nin de bizim yanımızda olacağına inanıyorum.

Coşkun Işıkdemir : Bu güzel söyleşi için bana vakit ayırdığın ve yüreğinin sesiyle sorularıma cevap için çok teşekkür ederim sevgili Bakican. Umarım yürüdüğün bu yolda hiçbir zaman yalnız kalmaz ve güneşli, güzel günlerde soluklanırsın.

Baki Evkaralı (Bakican) : İyi dileklerin için teşekkür ederim sevgili Coşkun.[/ikiyanayaşla]

İstiklalden Geçer İstikbale Giden Yol

Bugün; uzun yıllar yoksulluklarla, savaşlarla bitkin düşen Türk milletinin "yoktan var olma" mücadelesini anlatan, kurtuluşun simgesi İstiklal Marşı'nın kaleme alınışının doksan üçüncü yıl dönümü.

Doksan üç yıl önce verilen Kurtuluş Mücadelesi en kanlı ve en heyecanlı bir biçimde yurdun dört bucağında halkımız; işgalcilere, sömürgecilere karşı olanca gücüyle karşı koyuyordu. Düzenli ordumuz Yunan ordusuna ilk tokadını indirmişti İnönü'de. Bu bağımsızlık coşkusu arttırmak, ulusal bilinci güçlendirmek adına bir marşa ihtiyaç duyuldu. Batı Cephesi Komutanı İsmet Paşa'nın kabul gören önerisi üzerine yedi yüz yirmi dört şiirin hiç biri beğeni görmezken dönemin Milli Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi Tanrıöver'in ricası üzerine büyük buhranlarla yazıldı Mehmet Akif tarafından Kahraman Ordumuz'a ve bağımsız devletin şiarı seçildi.

Bu bilindik hikayenin her Türk ferдинin fikrinde ve yüreğinde yer etmiş olduğuna inancımız sonsuzdur. Asıl önemli olan doksan üç yıldır süregelen bu destana yaraşır bir şekilde yaşamak ve bu fikrin beslediği yeni nesiller yetiştirmektir.

Çünkü doksan üç yıl önce verilmiş bu mücadeleden bir Cumhuriyet, bir Devlet ve bir vatan kaldı bizlere. Bir de sönmeyeceğine inandığımız al sancağın her dalgasındaki tını. Yine bu mücadele ile öğrendik hür olmanın ne demek olduğunu. Öğrendik ve bu ışığın aydınlattığı yolda bugüne kadar geldik.

Bugün; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın ilk üç maddesinde düzenlenmiş olan ve dördüncü madde ile korunan bağımsızlık şiarımız İstiklal Marşı'nın kaleme alınışının doksan üçüncü yıl dönümü.

Dördüncü maddeyi değiştirmeyecek nesiller yetişmesi temennisiyle mücadele timsali ecdadın ve şairimizin anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz. Ruhları şad olsun.

Yalnız Bu Sevmektir (Sabahattin Ali-Değirmen üzerine...)

Adaşına seslenmiş Sabahattin Ali, su değirmenini anlatarak... Ve günümüz modeli aşkları betimlemiş devamında. Bir demiş, ikinci demiş, üçüncü, dördüncü ve devamı... Hikâyenin sonundan habersiz kafamızda tasarlamaya çalışıyoruz. Değirmenleri, sevgilileri, aşkı, köylüleri, köleleri...

Biz de soruyoruz kendimize, ben hiç sevdim mi? Sevgilim güzel miydi? O da beni seviyor muydu? Belki de sevmiyordu... Ona yazdığımız mektuplar, şiirler, yazılar gelir aklımıza; kurduğumuz cümlelerle. Sorarız ama bir önceki cümlemizde de dediğimiz gibi aklımıza gelenler "O"na söylediklerimizdir. O'dur çünkü sevgili. Tektir. Kalbimiz gibi, vücudumuz gibi, ruhumuz gibi tektir sevgili ve biz sadece bir kişiye kalbimizi veririz. Bu da bir ömür sürer. Hikayeye uzun uzadıya uğraşmanın bir anlamı yok. Sabahattin Ali'nin o mükemmel kalitesinden doğup gelişen bir aşk kitabesi. Edebi olarak son bir cümle söylemek gerekirse Kuyucaklı Yusuf ve Kürk Mantolu Madonna'sından sonra başı çekecek bir hikâye.

Hikâyenin özü belli. Ve her şey son paragrafta gizli. Gözyaşlarının, şiirlerin, sözlerin, cümlelerin anlatamadığı hiçbir aşkı; aşık olduğunuz kadar yanan yüreğinizin ateşini karşıdakine hissettiremediğiniz bir aşkı, ya bir hareketiniz anlatır kolayca ya da hisseden bilir diyerek susarsınız.

Günümüzde böyle bir aşkın varlığından ziyade "aşk var mı?" sorusunu soruyor insanlar. Sanki aşk tedavülden kalkmış veya son kullanma tarihi geçmiş bir şeymiş gibi. Aşk, önceden de vardı. Günümüzde de var ve var olmaya da devam edecek.

Ancak günümüzde var olan aşk, dışarıdaki insanların "ben aşığım" cümlesini kurdukları kadar basit bir terim olduğu kadar daha yazı yazmayı yeni öğrenen ilkokullu çocukların, koridorlarda uzun eşek oynayan liselilerin ağzında sakız olan bir karmaşa. Ve maalesef ki bir şairin şiirinde bahsettiği gibi sol yanda değil yatakta taşınan bir leke günümüzde aşk... Tabi bu söylediklerimiz de öznel birer düşünceden ibaret. Bir arkadaşımızın, bir dostumuzun bile samimiyetini bilemezken bile yolda yürürken bile karşılaştığımız yüzlerce insanın içindeki duyguları bilemediğimiz kadar yaşamları hakkında da bir fikrimiz olmayabilir.

Kolunu kesen çingene, çöller aşan Mecnun, dağlar delen Ferhat gibi insanları ve sevgilileriyle aralarındaki o güzel duyguyu günümüzde bir elimizdeki beş parmağımızdan daha az buluruz belki de.

İşte bu yüzden diyebiliriz ki günümüzde böyle aşklar yok olmaya yüz tutmuştur.

Hasta olan maşukunun başında sabahlayan, bıkmadan üşenmeden sabaha kadar üstünü örten, onu koruyan kollayan, her imdadına koşan, onun için değil kolunu canını bile verecek olan aşıklar yok denecek kadar azdır. Belki de bir tanedir. Bunu yapabileceğini söylemekten, süslü cümleler kurmaktan ziyade gerçekten yapmak, -Sabahattin Ali'nin de dediği gibi- yalnız bu sevmektir.

Şehitlik Fedakarlıktır

“Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Bilakis onlar diridirler, fakat siz hissedemezsiniz.” (Bakara 154) ayet-i kerimesiyle biz fanilere müjdelenen baki ve mukaddes mertebedir şehitlik...

Allah indinde çok değerlidir ve peygamberlikten sonraki en yüksek derecedir. Yüce dinimiz İslam'a göre şehitler cennetle ve kul hakkı hariç bütün günahlarının bağışlanacaklarıyla müjdelenmişlerdir. Deyim yerindeyse şehitlik, canıyla ve kaniyla cenneti satın almak demektir.

Şehitliğe giden yol imandan ve vatan sevgisinden geçmektedir. Vatan sevgisi kavramı kuru bir laftan ibaret değildir. Vatanını sevmek kişinin ruhunda ve yüreğinde hissettiği derin bir duygudur. Çünkü vatan bir milletin yuvası olduğu sürece üzerinde o milletin bayrağı dalgalanır. Böylesine mukaddes bir mertebeye kavuştuğu inancını içinde taşıyan ve vatanını seven kimse -güzide İstiklal Marşımızda geçen “Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda” dizeleriyle bir kez daha hatırlayacağımız üzere- malını ve canını feda etmek için çekinmez.

Bu gaye için kimimiz silahla kimimiz kalemle savaşıabiliriz. Çünkü biliriz ki bu gaye uğruna atalarımız cephede mermi yakarken analarımız ise onlara erzak ve cephaneye taşıyarak, yeri geldiğinde tedaviye ihtiyaç duyanların yarasını sararak bu toprakları vatan yapmışlar ve al bayrağımızı dalgalandırmışlardır. Tarihi şan ve şerefle dolu bir milletiz. Atalarımız ve analarımız Çanakkale'de, Sarıkamış'ta, Sakarya'da, Niğde'de, yurdun her köşesinde yüreğindeki vatan sevgisinin sıcaklığıyla yarı aç ve yarı çıplak bir şekilde düşmanın teknolojik ve gelişmiş ordularına karşı geri dönmeyi asla düşünmeyerek şehitlik gibi mukaddes bir dereceye ulaşabileceğini bilerek mücadele etmişlerdir. Bu vatan sevgisi ve şehitlik arzusunu sonraki nesillerin ve biz torunların örnek alması, şehitlerimizin sahip olduğu bilinçle yaşaması, şehitlere ve şehitliğe layık davranışlar sergilemesi gerekmektedir. Yani bize düşen asıl görev onlar gibi davranarak vatanımızı, değerlerimizi, inançlarımızı kutsal görmek ve ne pahasına olursa olsun onları korumaktır.

Yaşı, cinsiyeti ve görevi ne olursa olsun her bireyin vatan için yapması gereken işler vardır. Vatan sevgisini de ancak yapacağımız bu işlerle gösterebiliriz. Yani vatani sevmek için bu uğurda şehitlik mertebesine ulaşmak için illa ki asker olmak gerekmez. Dini, vatani ve milleti için yapması gereken işlerin bilinciyle çabalayan bir öğrenci, öğretmen, akademisyen, hâkim, Cumhuriyet savcısı, icra müdürü, doktor, polis, hemşire, çiftçi, terzi, hangi statüde ve meslekte olursa olsun bu milletin her bir üyesi bilmelidir ki Allah yolunda, vatan uğruna, milletin yanında canını, emanetini Sahibine teslim ettiğinde şehitlik gibi mukaddes bir mertebeye ödüllendirilir.

Bu bilinçle hareket ederek Seyit Onbaşlıların, Melih Sıtkı Dolunayların, Eşref Bitlislerin, Neşe Altınların, Murat Uzunların, Ahmet Çamurların, Mehmet Selim Kirazların ve isimlerini yazmakla bitiremeyeceğimiz hiç bir yere sığdıramayacağımız bir çok güzel insanın anılarına sahip çıkmamız, yerine getirdiğimiz görevlerde ve yaptığımız işlerde aynı duygulara ve cesarete sahip olmamız gerekmektedir.

Bu hâlin duygusal bağlamında ise zordur evlat olmak, anne olmak, baba olmak, kardeş olmak... Kaniyla ve canıyla evladını, babanı, anneni ve kardeşini toprağa vermek zordur. Bin bir zorluklarla okutup büyüttüğü evladı için döktüğü gözyaşı acıdır bir babanın ve annenin. Bir eşin, hayatını paylaştığı insan için döktüğü gözyaşı burkar insanın yüreğini. Belki babasını hiç görmeyen ya da henüz ona doyamayan bir çocuğun feryadı yıkımdır. Bunların ötesinde gençliğe, yaşanacak günlere ve gerçekleştirecek ideallere sahipken ve sahip olmak istediğin bir çok şey varken bunlardan ve hayattan kopup gitmek zordur herkes için.

Ancak bu dünyanın fani olduğunu, asıl yaşamın ebedi âlemde olduğunu bilen, vatan sevgisi ve şehitlik gayesiyle mücadele eden biri için zor olduğu kadar güzel bir ödüldür şehitlik...

Şehitlik cesarettir, şehitlik fedakarlıktır.